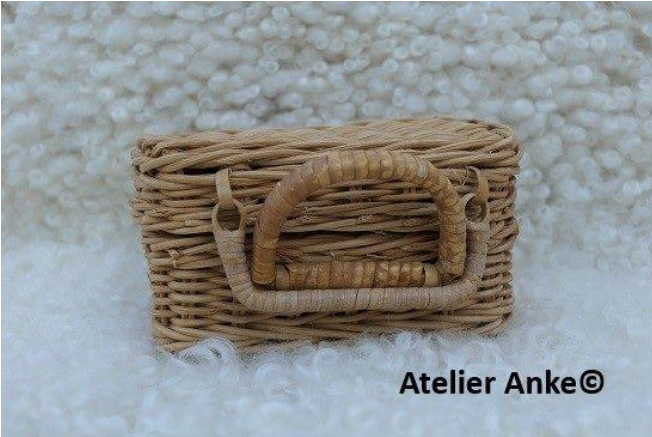

Het verhaal van Sproenk

Met liefde en plezier gegeven kwam ik in het bezit van een klein rieten koffertje. Het koffertje had een reden en niet wetende dat dit kleine bezit tot iets moois zou kunnen uitgroeien.

Het begin van een mooi verhaal, een nieuw leven en veel fantasie 😊

Het begin

Zoals jullie weten wonen er in mijn atelier "levende" wezens.

Onze huis-schildpad Jaap is door ruimte gebrek verhuist van de kamer van onze oudste zoon naar mijn atelier.

Maar niet alleen dit soort levende have beweegt zich rond in mijn atelier maar ook sommige wollige wezens.

Vorig jaar heeft Boskabouter besloten om hier te blijven wonen.

En na een cursusperiode in Zweden kwam daar vriendje vos bij.

Jullie begrijpen dat ik wel geniet van die gezellige boel.

Boskabouter is heel wijs en geeft mij vaak raad en vriendje Vos is altijd bereidwillig om te helpen met sjouwen....

In het begin van de herfst 2018 ben ik in Bergen geweest om aldaar cursus te mogen geven. Omdat ik het gezellig vond was mijn reisgenote mijn zus en aangezien zij nog nooit in Noorwegen was geweest leek ons nu de ideale gelegenheid.

Aangezien ik en mijn zus wat meer van de omgeving wilden zien, had ik besloten om een auto te huren.

Na aankomst op het vliegveld Flesland was de eerste gang naar het autoverhuurbedrijf. Na de algehele check die je keurig dient te doen alvorens met de auto weg te rijden wilde ik de bagage in de achterbak van de auto leggen. Verbaast over de nonchalance wat de vorige bestuurder had achtergelaten.....in een hoekje achter de wiel-kas lag een klein rieten koffertje.

Afgeleid door wat er om mij heen gebeurde plaatste ik de bagage in de kofferbak en reed weg.....

Aangekomen op onze bestemming moest de bagage uit de kofferbak en t'ja natuurlijk kwam daar dat kleine rieten koffertje tevoorschijn. Nadat mijn zus en ik onze spullen een plekje hadden gegeven besloten wij onder het genot van een kop koffie dat koffertje maar eens nader te "onderzoeken".

We hadden al wel wat gerommel gehoord terwijl wij zo bezig waren en wat uit de richting van het koffertje bleek. Maar door onze bezigheden hadden wij hier geen aandacht aan geschonken.

Nu ik het koffertje in mijn handen had waren er toch duidelijk lichte snurkgeluidjes hoorbaar.....

Behoedzaam en bedachtzaam op wat er in het koffertje aanwezig zou kunnen zijn opende ik het dekseltje....

Onder een donker paars dekentje bevond zich een klein wezentje welke langzaam wakker scheen te worden....

Met kleine blauwe oogjes onder een mutsje vandaan werden mijn zus en ik aangekeken.....

Die kleine blauwe oogjes onder dat dekentje vandaan waren wel heel erg vertederend. Daarbij zagen we ook een blauwe haarbos onder een puntmutsje.

Voorzichtig stak ik mijn hand uit om het wezentje wat zich in dat rieten koffertje bevond op te tillen. Nog beschermd in zijn donker paarse dekentje hield ik het wezentje in mijn handpalm.

Kleine geluidjes rolden over zijn lippen
"Sprrr...Sprroe.... "

Het leek net of het wat wilde zeggen...

Na enige tijd kroop het wezentje uit zijn dekontje om zich vervolgens in mijn handpalm te nestelen.
Eigenlijk niet eens meer zo verbaasd hoe het kleine wezentje er uitzag kregen we toch nu eindelijk de gelegenheid om beter "zijn" uiterlijk te bekijken.....

Mijn zus en ik keken ademloos naar het kleine wezentje met zijn blauwe ogen en speelse haardos.
Gelukkig bleef het ons vriendelijk aankijken en ontaarde het openmaken van zijn rieten slaappleaats en het ontwaken uit de slaap niet uit in een woeste boze bui.

Aangezien ik door de jaren heen al heel wat kabouters, trollen en andere wezens uit de taxonomische orde heb mogen ontmoeten, kon ik dit vriendelijk schepseltje niet gelijk onderbrengen.
Gezien zijn muts en vriendelijke aard dacht ik aan een "nieuw" kabouter ras. Maar door de aanwezigheid van zijn staart wees zijn oorsprong toch meer uit op één der trollen families. Gezien zijn kleur kon het zelfs de richting geven van de orde der water- of aardmannetjes. Zelfs een ondersoort der faunen zou mogelijk kunnen zijn....

Terwijl mijn zus en ik maar besloten dat dit kleine wezentje niet zomaar en klakkeloos onder een bekende soort geschoven kon en mocht worden, bleef het kleine wezentje zijn geluidjes uitbrengen "Ssspr....Ssprroe....".

Het leek wel wat te willen zeggen maar of het nu niet durfde of niet lukte?

Wat voor ons minuten duurde maar in werkelijkheid veel korter, krabbelde het wezentje uit zijn paarse dekontje, legde dit dekontje in het koffertje en nam plaats voor het rieten bakje.

Met dezelfde vriendelijke uitdrukking op het gezicht, stak het een armpje omhoog om vervolgens naar ons te zwaaien.

De echte kennismaking was een feit!!

Na overleg besloten mijn zus en ik het wezentje maar onderdak te verlenen, aangezien het in Bergen, Noorwegen veel regent en de koude van de winter al in aantocht was.
Het zou het voor ons niet goed voelen om het wezentje nu buiten de deur te zetten.
En wat misschien nog wel belangrijker was.....onze nieuwsgierigheid was gewekt, wat, waar en het hoe van dit kleine blauwogige wezentje

Hoe verder met het kleine blauw harige wezentje.

Na mijn periode in Bergen besloot ik het kleine blauwharige wezentje maar mee te nemen naar Nederland. Aangezien hij te vondeling was gelegd en ik niet in staat was om zijn oorsprong of afkomst te ontdekken zat er eigenlijk niets anders op....

Ondertussen al aardig aangepast vindt het kleine schepsel hier in huis zijn weg.
Het slapen gebeurt nog steeds in zijn rieten koffertje en wat de kleine eet, drinkt of anders, is ons hier in huis nog niet opgevallen. Wel is opgevallen dat er soms verpakkingen open zijn zonder dat daar aanleiding toe is of was. Bij navraag van de andere huisgenoten blijkt dat er toch een mysterieus openmakend "iets" moet zijn. Na een aantal open verpakkingen lijkt ons toch onze kleine blauw oogige vriend de dader te zijn, want wie anders? Vooral zoet en lekkers moet het ontgelden. Of het nu ontbijtkoek, koekjes, stroopwafels of dropjes zijn, alles wordt gevonden, geopend en aangegeten ☺

Voor de rest is het reuze gezellig en is er totaal geen overlast. Vooral in het atelier heeft de kleine het naar zijn zin.

Volgens mij is er al een vriendschap gesloten met Boskabouter en vriendje Vos.

Ik hoor tijdens mijn werk in het atelier met grote regelmaat kleine voetstappen en gehol als ze verstopperijtje aan het spelen zijn in mijn wol voorraad.

Zo wordt ik ook regelmatig opgezocht en van gezelschap voorzien.

Ik zet dan standaard een klein boomstronkje neer zodat de kleine hierop kan gaan zitten.

Zo ook op een dag, nam hij plaats en ging aan de haal met mijn wol en viltnaald.

Nadat hij druk bezig was geweest richtte hij zijn kleine hoofdje op en keek mij aan.

En tot mijn grote verbazing openende hij zijn mondje en begon te praten... " Ik heet Sproenk en jij" ?

Winter

Zoals jullie misschien al eerder hebben kunnen opmerken is Sproenk aardig eigenwijs en heeft hij een echt willetje...

Zo ook afgelopen winter toen het erg onrustig in huis was en dus ook in het atelier. Onze heerlijke wintervakantie ging bijna aanbreken.

Sproenk had alle drukte van een afstandje af gadegeslagen en kwam de avond voor ons vertrek naar mij toe. Hij wilde mee want hij had gehoord dat we naar het hoge noorden gingen en t'ja daar woonde toch ook familie van hem.

Ik had toch zeker wel een plekje in mijn koffer?

Vastberaden stond hij met zijn armpjes in zijn zij en keek mij met zijn diep blauwe oogjes aan. Maar ik opperde dat het in zijn korte broek en blote armpjes veel te koud zou kunnen zijn....

Sproenk stelde voor dat ik een kleine wollige overall voor hem zou maken en een dikke sjaal zou ook zeker wel heel fijn zijn.

Aangezien ik helemaal begreep wat Sproenk wilde en hem ook familie bezoek gunde, zette ik mezelf die avond achter mijn naaimachine. Met zijn kleine handjes hielp hij me waar hij maar kon en al snel toverde de stof met het garen en mijn handen een mooie kleine blauwe overall.

Met een belletje aan zijn muts want stel dat hij bedolven zou worden onder een dikke sneeuwlaag dan kon hij met dit belletje een waarschuwingssignaal af geven.

Met Sproenk, zijn overall en zijn ski's in mijn handbagage verliep de reis voorspoedig en kwamen we met zijn allen aan op onze bestemming in Lappland, net onder de poolcirkel

De volgende dag na aankomst, ging mijn kleine blauwogige vriend op pad, op weg naar zijn familie.... op zijn ski's en met zijn slaapzak op zijn rug op pad....

Niet tegeloven hoe vastberaden Sproenk op weg ging en dat bij - 35 graden!!

Atelier Anke©

Atelier Anke©

Na enkele dagen ontvingen wij het bericht dat de tocht goed was verlopen al was het met enkele obstakels. Door hevige sneeuwval was er in de bossen een groot pak sneeuw gevallen, op de toch al aanwezige dikke laag. Hierdoor viel het voort bewegen in de sneeuw niet echt mee. Sproenk had hier zeker ook mee te maken gehad en was halverwege zijn tocht diep in de sneeuwlaag weggezaakt. Zelfs zo diep dat hij op eigen kracht niet in staat bleek om weer boven terecht te komen....

Gelukkig hadden Sproenk en ik hierin voorzien, ik schreef toch dat ik aan zijn mutspunt een belletje had bevestigd? Nu dat belletje zette zijn redding in gang, want diep in het dikke pak sneeuw kon Sproenk zijn belletje laten rinkelen....

Aangezien er in het hoge noorden heel veel rendieren lopen en de eigenschap van deze dieren is, dat ze heel nieuwsgierig zijn, was redding al snel nabij...

Nieuwsgierig geraakt door het bijzondere geluid van het belletje kwam al snel een rendier in de richting van de diep in de sneeuw weggezaakte Sproenk. Wroetend met de neus van het rendier werd Sproenk al snel gesignaleerd en geholpen. Het voordeel van Sproenk is dat hij elke diertaal spreekt en dus ook rendiers.

Vlot kwam Sproenk weer uit de dikke sneeuwlaag tevoorschijn en stond hij al weer snel op zijn ski's om zijn tocht te vervolgen.

Na het rendier hartelijk bedankt te hebben, kon Sproenk weer op pad....

Na een heerlijk bezoek bij Sproenk zijn Sami familie ging hij weer op terugreis om met ons mee naar huis te kunnen vliegen.

Het vervoer door en over de sneeuw, was voor hem nu wel stukken eenvoudiger....

Gezeten in een geleende rendier slee van zijn familie, en voortgetrokken door een sneeuwhaas kwam Sproenk al snel weer bij onze stuga aan....

En t`ja tijdens de afwezigheid Sproenk uit het atelier in Nederland....

.....was er snel iemand in zijn bedje gekropen..... ☺☺

Het Paasverhaal van Sproenk

Zoals jullie misschien wel weten ga ik veel naar het buitenland om cursus te geven in het naaldviltten. Ook voor Pasen had ik de uitnodiging gekregen om naar Trondheim, Noorwegen af te reizen.

En zoals te verwachten was, wilde mijn kleine vriend Sproenk weer mee. Hij vind elk uitje geweldig en is gek op reizen. Op deze manier is hij ook in de mogelijkheid om zijn familie in het hoge noorden te bezoeken. Zo dus ook nu....

In Noorwegen wordt Pasen gemiddeld veel uitgebreider gevierd als hier in Nederland, Noorwegen heeft bijvoorbeeld ook de langste paasvakantie ter wereld.

Veel mensen gaan naar een of hun eigen hut in de bergen om voor de laatste keer te skiën maar ook het samenzijn met vrienden en familie is belangrijk voor de Noren tijdens de Paasdagen.

Als gift wordt er vaak een groot papieren en versierd Paasei gegeven met allerlei zoete lekkernijen.

Aangezien ook veel van Sproenk zijn familie op pad was, was hij niet zoveel bij ons vandaan als afgelopen winter. Hierdoor kon hij op onze wandelingen mee op pad en hiervan genoot hij zichtbaar!

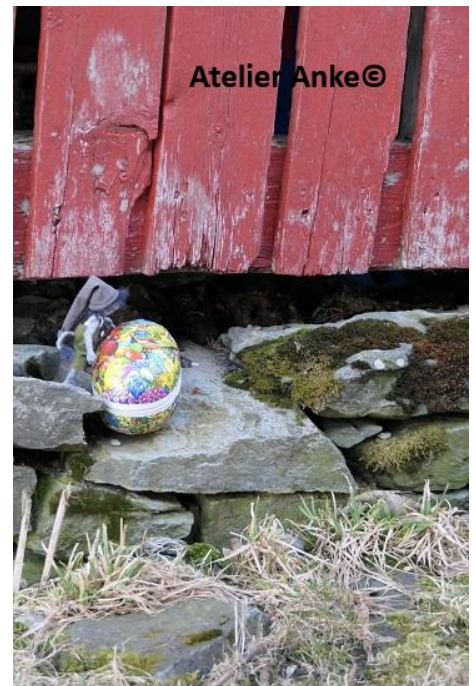
Of liftend in of onze rugtas maar ook zelf scharrelde hij op pad met ons mee. En aangezien hij razend snel in voortbewegen is, behoeften wij nooit onze pas in te houden.

Na de voorlaatste cursusdag was het nog heerlijk licht en stralend weer zodat wij besloten om nog een mooie wandeling langs het fjord van Trondheim te maken.

Genietend van de natuur, de stilte en serene rust afgewisseld met mooi vogelzang werden wij plots opgeschrikt door een schreeuw van Sproenk. Sproenk was in zijn wandeling en ontdekkingstocht al ruim vooruit gegaan zodat wij niet direct wisten wat er aan de hand was.

Daarnaast werd ons zicht geblokkeerd door een typisch Noors rood gekleurd fjord-boothuisje.

Rennend kwam Sproenk ons tegemoet en riep: "Ik heb een ei, ik heb een ei" Snel haasten wij ons achter hem aan en zagen wij wat hij bedoelde.....

Net onder de rood gekleurde planken van het boothuisje op de stenen basis lag een ei, een Noors paasei!

Sproenk was helemaal door het dolle want net zoals hier in Nederland mag je in Noorwegen als je een paasei vind, dit houden.

Zachtjes klopte hij op de schaal van het mooi gedecoreerde ei, een doffe klank gaf aan dat het ei niet leeg zou kunnen zijn. Na een korte inspectie had Sproenk al snel de naad tussen de twee helften van het ei in de gaten. Zo klein als hij was lichte en wipte hij met een kordate beweging de bovenste helft van het ei.

Aangezien Sproenk een grote snoepkous is en hij alles wat zoet is weet te vinden en vaak ook gelijk verorbert, dacht hij een heerlijke vulling met allerlei zoetigheden te vinden zoals het in de Noorse traditie getrouw is.

Echter volkomen verbluft staarde hij in het ei....